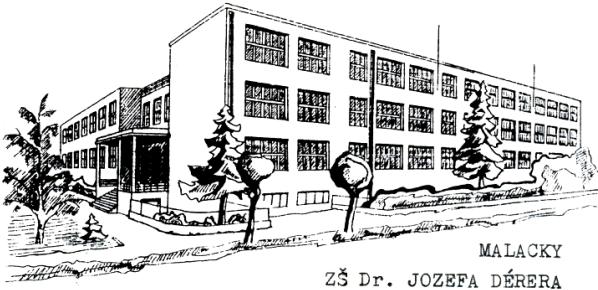

Dereerka

...čítanie pod školskú lavicu
č. 3 február 2013

Európa v škole

Motto: EURÓPA OBČANOM - OBČANIA EURÓPE

Súdržnosť Európy závisí od schopností a želania každého z nás poznať seba samého, naučiť sa porozumieť iným a diskutovať s nimi o veciach verejných

Prehliadka literárnych, multimediálnych i výtvarných prác sa koná už jubilejný šesťdesiaty raz. Literárne práce môžu súťažiaci tvoriť i v cudzích jazykoch.

Naša škola sa tradične zúčastnila v početnom úspešnom zastúpení. Do vyššieho kola v tvorbe literárnych prác v slovenskom jazyku postúpili dvaja žiaci, a to Ema Antičová (I. kategória) a Martin Haba (II. kategória). V III. kategórii získal čestné uznanie Adam Bystroň. Glória Prášilová získala v druhej kategórii prác v slovenčine čestné uznanie. S anglickou prácou Interview postúpila do vyššieho kola. Darilo sa tiež žiakom zo 6. A, ktorí písali o rôznorodosti kultúr v anglickom jazyku. Ocenené boli multimediálne práce žiakov I. stupňa - čestné uznanie získala Dominika Matoková za svoje Veľké Leváre, Dominika Juračková prácou Folklór a kroje postúpila do vyššieho kola súťaže. Andrejka Andreutti vo výtvarnej časti postúpila Pohľadnicami z Malaciek v I. kategórii, v III. kategórii postúpili dve práce, a to Jaroslavy Švehlovej Idea zjednotenej Európy a Adama Bystroňa Strom zjednotenia. Marco Andreutti získal v I. kategórii čestné uznanie. Ukážky literárnych prác v slovenskom jazyku ponúkame na stranách nášho časopisu.

Úspešným reprezentantom
blahoželáme
a prajeme im veľa
tvorivých síl
do budúcnosti!

Rok 2013 -
Európsky rok
občianstva

Prechádzka s vitamínmi

Škatuľka vitamínov, na ktorej sa usmievajú Mart'ankovia, leží nečinne na polici v lekárni. Príšerky z vesmíru si obzerajú asi desaťročné dievča a čudujú sa, prečo ich nekupuje. Zrazu sa prudko zvrtné a odchádza.

- Ide sa za ňou!

Pred budovou si odviaže psíka a vyberá sa s ním na prechádzku. Trasu veľmi dobre pozná.

- Hej, ty, povedz, ako sa ti tu býva?

- No predsa super, toto je menšie mestečko v srdci Záhoria, - pozýva ich na každodenný okruh so psíkom. Cupkajú v skupinke za ňou a sledujú, ako prejde od františkánskeho kostola, v ktorom sa nachádzajú krypty s duchmi Pálfiovcov a preslávené Sväté schody. Odtiaľ smerujú všetci spolu k synagóge. Je to pamiatka na Židov, ale teraz slúži deťom základnej umeleckej školy. Pes si spokojne vykračuje a neprekáža mu ani vesmírna spoločnosť. Vie, že bude nasledovať nadchod a potom pohodička chodníčkami rozsiahleho parku. Pozorujú futbalistov na ihrisku i hádzanárov na tréningu. Pes všetkých vedie ku kaštielu a na blízku lúku, kde si sadajú k fontáne, aby si oddýchli či osviežili sa malinovkou.

Mart'ankovia sa radovali, že sa im dievča so psom stalo na vychádzke takou príjemnou sprievodkyňou. Jeden z nich nadšene zvolá: - Už sa zase môžem vrátiť do lekárne na škatuľku vitamínov, keď viem, v akom meste žijem.

Na spiatocnej ceste sa iba tíško usmievajú. Dohodnú sa, že si pravidelne bude kupovať Mart'ankov a privedie na vitamíny aj svoje priateľky. Podajú si ruku na rozlúčku a tí zelení škriatkovia sa ticho prešmyknú cez vchod lekárne.

- Povyskakujme si opäť na polici s vitamínmi a počkajme si na ďalších kupujúcich! Možno sa ešte dostaneme aj do domu, v ktorom býva to dievča so psom.

Ema Antičová

Bohatstvo Európy

Ľudia žijú v rôznych krajinách, v rôznych podnebiach, v rôznych životných podmienkach. Stavajú si rôzne príbytky, hovoria rôznymi jazykmi, rôzne sa obliekajú, jedia rôzne jedlá. Odlíšu sa vzrastom, farbou pleti, vlasov, očí, povahou. Ľudia majú rôznu kultúru, ktorá záleží od prostredia a podmienok, v ktorých žijú. A predsa majú mnoho spoločného. Všetci jedia, obliekajú sa, spia, spievajú, tancujú, smejú sa a plačú. Každý z nás sa narodí i zomrie.

Slovensko leží v srdci Európy. I keď sme malá krajina, naša kultúra je bohatá a delí sa na viacero častí. Žijú tu Slováci a mnohé národnostné menšiny (Maďari, Nemci, Rómovia). Hovoria vlastným materinským jazykom. Okrem toho sa na Slovensku ešte rozpráva aj nárečím. Inak rozprávajú obyvatelia východného Slovenska a inak ľudia zo Záhoria.

Od dávnych čias sú domy Slovákov rôzne. V horách si napríklad stavali ľudia drevenice, v dolinách prevažovali nízke domčeky z nepálenej tehly. Len bohatí ľudia si stavali murované domy. Dnes je to už inak. Ľudia v mestách žijú v panelových domoch a ľudia z dedín v rodinných domčekoch.

Každá z oblastí Slovenska ponúka svoje ľudové tradície. Sú to nádherné kroje, tance, zvyky. Slováci môžu byť hrdí na ľudové piesne, ktoré nám môžu ostatné krajiny len závidieť. Okrem tohto všetkého môžeme ponúknuť z našej kultúry aj krásne zdobenú keramiku, plno historických pamiatok a miest. Toto všetko je naše kultúrne dedičstvo a zároveň bohatstvo, na ktoré sme právom pyšní. Máme toho naozaj veľa, čo môžeme ponúknuť iným. A je veľa krajín v Európe, ktoré toho môžu veľa dať nám. Každý národ v Európe má svoju kultúru, svoj jazyk, zvyky, národné jedlá. Táto rôznorodosť nás môže len obohatiť. Môžeme sa od seba veľa naučiť.

Na Vianoce som dostala od babky krásny svietiaci glóbus. Neraz sa po ňom túlam prstom a prezerám si mnohé krajiny. V niektorých som už bola s rodičmi na dovolenke. Navštívili sme Taliansko a Chorvátsko. Veľmi sa mi v týchto krajinách páčilo. Zaujali ma pamiatky, kultúra a zvyky týchto ľudí. Zážitkom bolo pre mňa ochutnávanie národných špecialít týchto krajín. Páčilo sa mi, že si vedia užívať život a nestresujú sa. Hneď som si pomyslela, že by sa takýto prístup zišiel niekedy aj nám Slovákom, ktorí sa stále niekam ponáhľajú.

Môj strýko pôsobí v Belgicku a v Bruseli. Babka má zase kamarátku v Maďarsku. Môj otec chodí na služobné cesty do Nemecka. Vždy, keď sa vráti domov, rozpráva, ako sú Nemci spoľahliví. Bol by rád, keby takéto prednosti prebrali aj Slováci v prístupe k práci. Všetci sú ovplyvnení kultúrou a rôznorodosťou týchto krajín.

O rôznorodosť kultúr by sa toho dalo napísať naozaj veľa. Dôležité je však niečo iné: mali by sme s úctou a záujmom prijať kultúru toho druhého, aby sme sa nevyvyšovali nad inými. Všetci by sme sa mali mať radi. Učme sa navzájom a odovzdávajme si to najlepšie z našich krajín! Prajem si, aby každý našiel svoje záujmy a nikto nikoho neobmedzoval v tom, čo sa mu páči.

Nela Blusková

Dominika Juračková, žiačka 4. C, prispela do okresného kola súťaže multimediálnou prácou o rôznorodosť kultúr. V nej sa venuje cudzím folklórnym tradíciám, no najmä tým domácim, ktoré prežíva aj sama vo folklórnom súbore Leváranek. Dúfajme, že sa Dominikinej práci bude dariť aj v celoslovenskom kole.

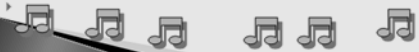
DFS Leváranek

- › Som členkou folklórneho súboru Leváranek.
- › Názov súboru je odvodený od názvu našej obce - Veľké Leváre

Leváranek

- › Súbor vznikol v roku 2003 najskôr ako hudobno-tanečný krúžok pri základnej škole.
- › Po niekoľkých mesiacoch sa pretransformoval na folklórny súbor.
- › Leváranek má dnes okolo sedemdesiat členov od dvoch do osemnástich rokov.
- › Repertoár pozostáva z detských ľudových hier, zvykov, piesní a tancov zo Záhoria.
- › Vedúca získava tieto vedomosti od ešte žijúcich starčekov a stareniek, ktorí si veľmi radi spomínajú na svoje detské hry a piesne.

Kroj Dfs Leváranek

- › Dfs Leváranek má detský a sviatočný kroj.
- › Detský dievčenský kroj má modrotlačov é sukne, biele blúzky, biele satky a čierne poltopánky.
- › Chlapci sive ľanové kroje a čierne poltopánky.

Strach má veľké oči

Konečne koniec školy! Hneď na začiatku prázdnin som sa vybrala do TPP - Tábora plného prekvapení. Celý školský rok sa mi vynárali predstavy o ňom naplnené dobrodružstvami.

Deň D. Vyrazili sme zavčas rána a podvečer sme už boli na mieste. Bolo to nádherné miesto obklopené vôňou zeleného lesa. Za vstupnou bránou nás čakali vysmiati vedúci tábora. Konečne som sa ubytovala v príjemnej chalúpke, ktorá mi pripadala najčarovnejšia. Prichádzali ostatní táborníci, ale na moje prekvapenie nerozprávali po slovensky ani po česky, ale po anglicky a španielsky. Až po chvíli som zistila, že tábor je plný zahraničných účastníkov. S veľkou námahou som zo seba vydala jednu súvislú anglickú vetu k neznámej spolubývajúcej. Vyzerala, že mi rozumie, ale keď začala rozprávať ona, začala som sa akosi strácať medzi cudzími zvukmi a slovami. Náš prvý program na voľný deň bola celodenná turistická vychádzka vo dvojiciach. Ku mne priradili zaujímavé dievča, samozrejme z Anglicka. Vyrazili sme ešte za šera a poobede sme sa ocitli v hustom lese, v ktorom bolo takmer nepriehľadne. Mojej partnerke sa zachytila časť nohavíc v trnístom kríku a kým som ju vyslobodila, zostali sme samy a široko-d'aleko nás strašili iba neznáme zvuky lesa. Naše zúfalé kričanie o pomoc nikto nezachytil. Mobil, bohužiaľ, bez signálu. Potrebovali sme sa dostať vyššie ako padajúca hmľa. Stúpali sme hodinu, dve v priateľskom rozhovore a premáhali sme tak strach. Cestou som sa zdokonaľovala v angličtine a porozprávali sme si o sebe množstvo informácií z nášho života. Do ticha nás dostali opäť stopy divej zveri na lesnom chodníku. S vystrašeným výrazom sme dorazili unavené a s pocitom hladu na lesnú čistinku. V batohoch sme našťastie mali stan, deky a ovocné tyčinky, ale žiadnu vodu. Veľká chyba! Už sa schyľovalo k večeru a pretože sme celý deň nič nepili, zobrali sme prázdne fľašky a vyrazili sme sa prejsť po okolí. Neďaleko sme začuli radostný žblnkot potoka. Približovali sme sa, ale v nástrahách tmy sme zacítili šmyklavosť a strmosť brehu. Angličanka nešťastne zakopla, pád rovno do studenej vody však nezostal bez následkov. Rýchlo som ju vytiahla, ale mala poranené zápästie. Potrebovala ošetriť a teplo, aby sme vyčkali, kým nás nenájdu.

Vedúci nás hľadali takmer celú noc, kým nás vystrašené neobjavili, ako sa k sebe túlime. Mojej anglickej spolubojovníčke ošetrili ruku a ja som medzitým zavolała mamine, aby som sa pochválila hneď začerstva s hrdinským nočným pobytom v lese. Od toho času si s Jenny vymieňame e-maily a angličtinu mám na veľmi slušnej úrovni.

Dominika Rybárová

Stratená v Alpách

Bola mrazivá zima. Všetci ľudia boli poschovávaní v domoch, ktoré boli prikryté poriadne hrubými snehovými perinami. V ten deň som sa s mojou mamou zohrievala doma pri teplom kozube s horúcou čokoládou v ruke. Vtom bolo zrazu počuť tresknutie dvermi a do obývačky zanesol silný víchor zopár snehových vločiek. „Prišiel tatino!“ zvyškli sme. „Mám pre vás prekvapenie,“ povedal, „tento rok budeme štedrú večeru jesť v Alpách.“ S mamou sme od radosti skákali hádam do výšky jedného metra a utekali sme si zbalit veci.

Nasledujúci deň ráno sme vyrazili autom v ústrety novým zážitkom do rakúskych Álp. Cesta bola neskutočne dlhá a vyčerpávajúca. Ožila som až v útulnej hotelovej izbe, ale únava ma nakoniec premočila. Potom sa nám mala začať hodina lyžovania. Hneď pred dvermi nám drsný mráz udrel do tváří. Mňa však upútalo niečo celkom iné. Pri horskej záchranej službe stál vysoký, štíhly a huňatý nemecký ovčiak. Jeho oči pozorne sledovali každý pohyb, hoci aj každú snehovú vločku dopadajúcu na zem. Zrazu sa mykol a rozbehol sa smerom do hustej hory. Zvedavosť mi nedovolila sa len tak nečinne prizerat', ako sa jeho tmavý obrys svalnatej postavy stráca v snehovej víchrici, a tak som sa rozbehla za ním v prípade potreby zachrániť ho. Mrazivá búrka čoraz viac nadobúdala na sile a ja som už nevládala spraviť ďalší krok. Bezmocne som sa zviezla do chladnej snehovej periny. Odrazu som pocítila studený psí čumák na mojom líci. Počula som, ako na mňa mužský hlas kričí: „Hey, you, are you all right?“ Z toho všetkého, čo mi povedal, som rozumela len HEY.

„Stratila som sa,“ povedala som. S úsmevom mi odvetil: „Neboj sa, zavediem ťa späť k hotelu.“ S prekvapením som naňho pozrela, že mi rozumel. A vraj preto pochopil, čo hovorím, lebo pochádza zo Spojených štátov Európy. „To je skvelé,“ skríkla som, „pomôžeš mi, prosím, vstať?“ Neznámy mi podal pomocnú ruku a spolu so psom sme vykročili k hotelu.

Rozlúčila som sa s milým pánom a aj s ovčiakom a rozbehla som sa oproti maminke. Tá ma vystískala a pošepkala mi do ucha: „Dobré ráno, Katka!“ Otvorila som oči a zistila som, že to napínavé dobrodružstvo so psíkom a s cudzincom bol len sen! Nakoniec to všetko dobre skončilo a ktovie, možno, že raz budú existovať Spojené štáty Európy, v ktorých si budeme všetci rozumieť a budeme si navzájom pomáhať.

Katarína Klbíková

Zahraničný zážitok

Naša škola sa v minulom školskom roku zapojila do medzinárodného projektu Comenius. Tento projekt žiakom poskytuje príležitosť, aby sa zapojili do zaujímavej spolupráce medzi školami.

V decembri minulého školského roka na Slovensko prišli žiaci z rôznych krajín. Moja rodina ubytovala jedného žiaka z Talianska. Od prvej chvíle mi bol sympatický. Rýchlo sme sa skamarátili. Na druhý deň ráno som ho zaviedol do našej školy. V jednej učebni sme sa stretli všetci, ktorí sme sa zapojili do projektu Comenius. Pre zahraničných žiakov sme mali pripravený zaujímavý program. Najskôr sme ich oboznámili s našou školou. Cudzokrajným žiakom sme ukázali naše mesto a pamiatky. Nakoniec sme išli do divadla. Vystupovali tam deti v rôznych ľudových krojoch. Prvý deň bol pomerne náročný.

Na druhý deň sme sa vybrali na návštevu k primátorovi mesta. Tam sme sa všetci zapísali do mestskej kroniky. Potom sme hosťom ukázali, ako sa u nás vyzdobujú perníky. Večer sme mali spoločnú večeru, na ktorej boli navarené tradičné slovenské jedlá. Známi kuchári pripravili fantastické pochútky. Na stoloch boli naservirované bryndzové halušky, kapustnica, rôzne syry, viaceré druhy mias.

Ďalší deň sme strávili v Bratislave. Navštívili sme parlament a Bratislavský hrad. Spreádzali sme nových kamarátov z Talianska, Poľska, Španielska, Slovinska - a cítil som sa veľmi hrdý.

I napriek tomu, že bol môj nový kamarát u nás len chvíľu, naučil som sa od neho veľmi veľa. Navzájom sme spoznávali naše jazyky, precvičili sme si aj našu angličtinu. Pochopil som - sme síce rozdielni, ale spája nás kultúra, spoločné záujmy a príslušnosť k jednému kontinentu. Bol som rád, že moji rovesníci z cudzích krajín spoznali troška zo slovenskej kultúry. Keď nastal deň odchodu, zaviezli sme nášho hosťa pred hotel, kde na neho už čakali jeho pani učiteľky. Odtiaľ išli na letisko. A mne bolo tak zvláštne smutne.

O niekoľko mesiacov som sa dozvedel, že aj my pôjdeme spoznávať inú kultúru. Pôjdem do Talianska! Do Ríma sme prileteli lietadlom. Po príchode nás pozvali do školy v Pigliu, kde sme mali pripravené pohostenie. Potom po nás prišli naši noví rodičia. Znovu som videl môjho kamaráta! Teraz som mal možnosť spoznať ja jeho rodinu. Keď sme prišli k nim domov, mali akurát rodinnú oslavu. Na druhý deň ma zaviezli do školy. Počas prehliadky sa nám prihovoril riaditeľ školy. Neskôr sme sa stretli so starostom a poprezerali sme si obec. Pri prehliadke sme skončili v kláštore San Lorenzo. Tu sme sa učili vyrábať tradičný taliansky pokrm - pizzu. Veľmi sa mi to páčilo. Keď sme sa najedli, išli sme naspäť do školy. V Taliansku sme mali veľmi bohatý program. Boli sme v meste Trevi del Lazio, kde sa nachádzala druhá časť školy. Po prehliadke školy sme si išli pozrieť historické centrum mesta. Naučili sme sa vyrábať cestoviny, ktoré sme aj ochutnávali. Stolovali sme na starobyľom námestí pred miestnym kostolíkom. Navštívili sme botanickú záhradu, stredoveký hrad, plavili sme sa loďou, boli sme v zábavnom parku Rainbow Magicland vo Valmontone. Bola tam obrovská zábava! Najviac som sa tešil z návštevy Ríma. Tam sme sa rozdelili do skupín a chodili sme po pamiatkach. Navštívili sme Baziliku svätého Petra, Fontánu di Trevi, Španielske námestie a Vatikánske múzeum. Po nádherne strávených dňoch sme sa vrátili na Slovensko. Som rád, že naša škola sa zapája do takýchto projektov. Žiaci majú možnosť poznávať európske krajiny a nachádzať si v nich nových kamarátov.

Zistil som, že nie je dôležité odkiaľ sme, ale kto sme a čím sa navzájom môžeme obohatiť. Môžem byť kdekolvek na svete a stále budem mať v srdci moju rodinu a vlasť. Rozmanitosť krajín je pre mňa inšpiráciou. Ako sú rozdiely medzi ľuďmi, tak sú rozdiely medzi krajinami. Na svete nenájdete dvoch rovnakých ľudí a ani dve rovnaké krajiny. Je to krásne, ako sa môžeme na jednej strane od seba odlišovať a na strane druhej sa v mnohom podobáť. Zoberme si z každého to najlepšie a učme sa od seba!

Marek Nemec

Marek v Taliansku

Výlet do Anglicka

Len tak som ležala na posteli a počúvala hudbu. Mamina vstúpila do izby a zavolala ma do obývačky. Pozerala si tam fotky. Na stole ležali aj fotografie z Anglicka. Do rúk som zobrala záber, na ktorom som bola ja, moja sesternica Nicole a moja dobrá kamarátka Daisy. Začala som si spomínať.

Keď som bola s maminou a jej priateľom v Anglicku, bola Veľká noc. S Daisy som sa zoznámila v parku, kde sa konalo zbieranie vajíčok. Ocitli sme tam ešte skôr, ako to všetko začalo. Pridala sa k nám. Bola tam sama a my sme sa jej zdali dôveryhodní. Najprv sa rozprávala iba s Nicole a mojou tetou, lebo vedeli po anglicky najlepšie. Nicole je veľmi urečnená, ústa sa jej celý čas nezatvorili. Nejakým spôsobom do rozhovoru zapojila aj mňa. Najprv som na ňu len pozerala a nevedela som sa zorientovať. Poprosila som ju, aby mi všetko zopakovala ešte raz. Nechápala. Rukami som sa jej to pokúsila ukázať. Pochopila ma a predstavila sa mi: „My name is Daisy. I am 13 years old. And you?” Tí Angličania hovoria niekedy tak nezrozumiteľne. Odpovedala som jej mojou lámanou angličtinou: „I am Linda. I'm 11 years old.” Nicole na nás začala kričať, že si chce ísť dať pomalovať tvár. Zaskočila som za tetou a išli sme aj s Daisy. Nestáli sme tam dlho. Tá žena maľovala krásne a rýchlo. Prvá bola Nicole. Tá si nechala na tvár namaľovať tigra. Ďalej išla Daisy a po nej ja. My dve sme si dali nakresliť taký istý obrázok. Potom sme sa chvíľu ešte hrali na ihrisku.

Neušlo nám ani známe hľadanie vajíčok. Hľadala som spolu s Nicole a Daisy. V Anglicku je to s Veľkou nocou inak. My sa tu šibeme a oblievame a oni pobudnú v záhrade alebo v parku a hľadajú vajíčka. Bola zábava vyskúšať si niečo iné. Potom sme išli domov. V autobuse sa ma Daisy opýtala, ako je to u nás na Slovensku. Odpovedala som v angličtine tak dobre, ako som v rámci mojich jazykových schopností dokázala. Hovorila som jej, že mávame nádherne maľované kraslice, chodíme po rodine a kamarátoch a chlapci oblievajú dievčatá vodou. Potom som sa zasekla. Nevedela som jej vysvetliť, ako vyzerá náš korbáč. Totiž v Anglicku korbáč neexistuje. Povedala som jej, že je to dlhý prútik z dreva. O pár minút sme vystúpili. Pri autobuse sme sa rozlúčili. O dva dni sme ju pozvali k nám. Veľmi som sa tešila. Mamina priniesla bryndzu na halušky. Veľmi som sa potešila, lebo je to moje obľúbené jedlo a chcela som, aby ho ochutnala aj Daisy. Dúfala som, že jej bude chutiť.

Ja a Nicole sme hrali schovávačku, keď zazvonil zvonček. Otvorila som dvere a tam stála Daisy. Pozdravili sme sa a pozvali sme ju dnu. Pridala sa k nám a hrali sme sa schovávačku tri. O niekoľko minút nás zavolala mamina jesť. Halušky sa mamine podarili. Daisy si dokonca ešte raz pridala. Keď sme dojedli, začali sme Daisy oboznamovať so Slovenskom. Porozprávala som jej o krásnych horách, o nádhernom nárečí. Počúvala moju tetu pozorne a usmievala sa. Potom musela ísť. Sľúbila, že určite príde na Slovensko.

Aj keď sme od seba s Daisy vzdialené mnoho kilometrov, stále sme v kontakte. Rozprávame sa o tom, čo máme vo svojich krajinách nové. Je to krásny príklad toho, ako dve rozdielne dievčatá z dvoch rozdielnych svetov môžu spolu vychádzať. Aj v ďalekej krajine môžete nájsť spriaznenú dušu.

Linda Šaradínová

ORIENTÁLNY EGYPT - NAŠE SLOVENSKO

Rozhodla som sa písať o dvoch celkom rozličných krajinách - Slovensku a Egypte. Tradície Egypta sa od slovenských tradícií veľmi líšia. Všetko záleží na tom, akú vieru má konkrétna krajina. U Egyptanov je veľmi rozšírená islamská viera, zatiaľ čo na Slovensku je viera kresťanská.

Rodina je pre každého Egyptana - ako aj pre Slováka - najdôležitejším prvkom jeho života. V tomto sa ako krajiny neodlišujeme. Za rodinu nepovažujú len manželov s deťmi, ale aj starých rodičov, strýkov, tety, bratrancov, sesternice, synovcov... V mnohých prípadoch sa ich meno rodu odvíja od prastarých rodičov. Na Slovensku je to len veľmi zriedkavo. Prvé meno je meno danej osoby, neskôr ho podedia deti, potom ich deti, a tak vznikne meno rodu. V Egypte je zvykom, že muž môže mať naraz až štyri manželky. U nás to nie je povolené, muž môže mať len jednu manželku. Egyptan každej zo štyroch žien musí poskytnúť rovnaké množstvo zlata, šperkov, peňazí, tiav a musí všetkým poskytnúť bývanie.

Sobášne tradície pochádzajú ešte zo starodávneho Egypta. V mnohých prípadoch určia manžela alebo manželku bez súhlasu mladých. U nás rozhoduje samotný pár. Na tradičnej egyptskej svadbe nesmie chýbať brušná tanečnica, u nás je to zasa zvyk, ktorý sa nazýva odčepčenie.

Niekedy sa muž so ženou pohádajú a manželia sa chcú rozviesť. Môže sa rozviesť iba muž so ženou, nie žena s mužom. Na Slovensku môže podať návrh na rozvod aj muž aj žena. V Egypte sa muž rozvedie ústne. Keď sa udobria, môžu sa k sebe vrátiť. Ale rozviesť sa muž môže len trikrát. U nás je to neobmedzené, no nestáva sa to. V prípade, že sa Egyptania rozvedú natrvalo, pripadá žene všetok majetok. Na Slovensku majetok rozdelí súd.

Egyptské ženy na rozdiel od mužov nepracujú. Slováci pracujú všetci, nekladú dôraz na to koľko máte rokov, či ste muž alebo žena... Egyptanky sú výborné kuchárky. Venujú sa hlavne domácim prácam, matke pomáha najmä dcéra. Kým je muž v práci, upracujú byt, navštívia susedky a chvíľu si odpočinú. Slováci môžu upratovať len cez víkend, sviatky alebo po práci či škole. Ak príde návšteva, matka sa jej venuje a dcéra varí. Pri jedle je nevhodné odmietnuť, ale platí tu určitý rituál. Ak vás ponúknu prvý raz, treba odmietnuť, ale ak druhý raz, to už by bola neslušnosť odmietnuť. Odmietnuť by sa nemalo ani u nás. V Egypte býva zvykom, že keď sa muž vráti, žena mu vyzuje topánky a umyje mu nohy.

V byte majú čisto, prevládajú živé farby, ornamenty, farebné koberce, na stenách visí zarámovaný verš z koránu a fotografie mešity. Na Slovensku sú byty zariadené individuálne, v porovnaní s egyptským štýlom pôsobia moderne. Egyptanky chodia zahalené, nie je vidieť ani malá časť tela, v beduínskych rodinách majú ženy dokonca i oči prekryté sietkou. My - Slováci si môžeme obliecť čo len chceme. V Egypte by naše ženy trčali z davu. Ak žene umrie manžel, viera jej prikazuje naďalej chodiť udržiavane. Pleť a nechty má opracované, vlasy nafarbené henou a vždy by mala mať make-up. Ak je v rodine syn a dcéra, dievča musí mať izbu samo. Ak sú aj viacerí synovia, nič to nemení, dievča má stále vlastnú izbu.

V Egypte platí, že každý chlapec musí vykonať vojenskú prípravu. Možnosti ako sa jej vyhnúť je študovať, byť jediným synom, mať vážne zdravotné problémy. Existuje ešte jedna možnosť, a tá je, že chlapec musí vážiť viac ako 120 kg. Veľmi zvláštnym fenoménom je riadenie a šoférovanie auta. V Egypte sa na rozdiel od Slovákov nepoužívajú smerovky ani svetlá, akákoľvek zmena smeru, zastavenie alebo predbiehajúce sa rieši veľmi hlasným trúbením. Zatiaľ čo my už máme priechody pre chodcov, v Egypte o takej veci ešte ani nepočuli. Dopravné nehody tam vôbec neriešia. Prednosť v jazde má vždy väčšie a rýchlejšie auto.

Tradície v Egypte sú veľmi odlišné od slovenských tradícií, ale keď sa nad tým zamyslíme hlbšie, zistíme, že niektoré veci predsa len máme spoločné.

Laura Mózová

MALÁ INDICKÁ PRIATEĽKA

Veľakrát som premýšľala o tom, ako žijú ľudia v iných krajinách. Európania sme si blízki, podobní, no na starom kontinente sa čoraz viac stretávame aj s ľuďmi, ktorí majú pôvod v Ázii alebo v iných - pre nás pomerne exotických - krajinách. Inak sa obliekajú, majú iné náboženstvo, inú kultúru či zvyky. A takáto možnosť ma čakala, keď k nám až z ďalekej Indie priletelo milé, trochu opálené dievča. Volala sa Mona Asira a pochádzala z Kalkaty. Bola tu na jazykovom pobyte a ja som jej mala ukázať Slovensko. Vedela trochu po slovensky, a tak sa jedného pekného večera mohol začať náš dlhý, ale pútavý rozhovor.

„Ako to Mona, že vo vašej krajine je skoro všetko inak ako tu - u nás - na Slovensku? Prosím, povedz mi o tom! Ako tam žijete? Máte u vás iné zvyky? Chcela by som o tom počuť čo najviac!“ vzrušene som jej povedala.

„Neboj sa, poviem ti všetko! No a ty by si mi mohla niečo povedať o tejto nádhernej krajine, nazvanej Slovensko.“

„Mohla by si mi povedať niečo o vašom náboženstve? V jednej knihe som čítala, že uctieva iného Boha a že máte postavané chrámy, v ktorých sa k nemu modlíte.“

„Áno, je to pravda! Poznám veľa druhov indických náboženstiev. Napríklad védizmus, brahmanizmus, džinizmus, hinduizmus alebo budhizmus. No naša rodina už celé roky uctieva Buddha. Aj ja mám v mojej izbe jedného zlatého Buddha, ku ktorému sa modlíme každý deň. Budhizmus je jedno z najrozšírenejších náboženstiev a vyznáva ho asi 300 - 500 miliónov našich ľudí. No okrem nás ho vyznávajú aj ľudia v Číne, Japonsku, Kambodži, Laose a v ďalších iných krajinách,“ dokončila Mona.

„Ak chceš, môžem ti povedať niečo o našom oblečení,“ povedala mi a čakala, či budem súhlasiť.

„To by bolo skvelé Mona!“ povedala som jej a zasa som sa tešila, že sa o nej a jej krajine dozviem niečo nové.

„Tak ti poviem napríklad to, čo je to sári a z čoho sa skladá.“ Vôbec som nevedela, čo to sári znamená, a preto som poriadne nastražila uši. Mona mohla pokračovať v rozprávaní.

„Tak teda, sári je naše oblečenie. Teraz je u nás veľmi módne. Môže byť v rozličných farbách, no prevláda červená farba. A bohatší si ju môžu dovoliť aj v zlatej. Skladá sa z čoli - krátkej blúzky, z legangy - širokej sukne a peticostu - spodničky. Sári dostávame až od štrnástich - šestnástich rokov. A naša pyžama, po našom povedané pandžábi môže byť tiež v rôznych druhoch. Napríklad jednoduché a to volajú kurta, čo je základ vašej pyžamy.“ Keď Mona dorozprávala o ich oblečení, spomenula som si na školu. Premýšľala som o tom, ako škola funguje u nich. Zaujímá to aj vás, však? Možno tam majú úplne iné predmety ako my alebo môžu mať inak zariadenú triedu. A tak som sa teda Mony spýtala na ich školu.

„Naša škola je veľmi odlišná od tej vašej. Ročníkov tam nemáme deväť, ale desať. A pri písomkách a diktátoch nedostávame známky, ale len body. A na konci školského roka dostaneme vytlačený certifikát a na ňom obodovaný každý predmet. Do školy nastupujem v júni. V apríli a máji máme letné prázdniny. Posledné dva týždne v októbri máme štátny sviatok Pooja. Naša škola sa o dost líši od vašej slovenskej. Tiež tu máte iné zvyky a pre mňa je to tiež niečo nové,“ dopovedala a pozerala na mňa, akoby mi chcela povedať, aby som sa pýtala ďalej. Premýšľala som ešte o mnohých veciach, no najviac ma zaujala hudba.

„Naša hudba bola už od stáročí považovaná ako dar od bohov. Za náš najstarší prejav hudby sa považuje ľudský hlas a po ňom rytmické nástroje. Medzi najstaršie hudobné nástroje patrili napríklad hrkálky, rohy, bezdierové a dierové píšťaly, flauty a strunové nástroje. Medzi ne patrili harfy, lutny a lýry. Tieto nástroje sa ešte používajú, no dnes ich nahrádzajú modernejšie nástroje ako je napríklad gitara.“ Bolo pekné počúvať ako Mona rozprávala o hudbe, no vtom mi skrsla iná myšlienka.

„Mona, môžem sa ťa opýtať na jednu vec?“ spýtala som sa.

„Jasné Domi, veď sme sa dohodli, že ti poviem všetko, čo ťa bude zaujímať o našej krajine.“

„Povedala by si mi, ako si sa vlastne dostala na jazykové pobyty, alebo prečo si chcela ísť na jazykové pobyty?“ spýtala som sa jej s nádejou, že mi odpovie.

„Vieš, už od prvej triedy ma zaujímajú rôzne krajiny. Nikdy som ale v žiadnej krajine ešte nebola, len v Kalkate a v okolitých dedinách a mestách... a ešte v Číne. No to tiež len na týždeň. Rada by som cestovala po svete, išla by som do Ameriky, na Island. No v rodine má hlavné slovo vždy otec a keď ten povie nie, tak sa môžem len pozerieť na fotografie a o návšteve týchto krajín môžem len snívať. Pretože som tento rok veľmi poslúchala, tak sa mama s otcom dohodli, že ma prihlásia na jazykové pobyty a ja som si mohla na mape vybrať kam chcem ísť. Na výber som mala len Áziu a Európu. A tak som si vybrala Európu a na nej jedno konkrétne miesto. A to malé a zároveň trochu stratené miesto sa mi stalo spomienkou na celý život. Ale keďže som po slovensky vôbec nevedela, musela som sa to čo najrýchlejšie naučiť. Mala som na to už len dva mesiace! Našťastie som sa to skvele naučila z jednej knihy a už som vedela všetko potrebné na cestu na Slovensko. A aj keď ste veľmi malá, okom na mape skoro neviditeľná krajina, aj tak ste veľmi pekná krajina. A ak by som sa tu ešte niekedy zastavila, keď vyrastiem, tak ťa určite prídem navštíviť. Budeme kamarátky, aj keď sa už možno nevidíme,“ dokončila. Nasledovali jej otázky a moje odpovede. Ja som sa dozvedela o jej krajine, Mona sa teraz dozvedela zasa niečo o našej krajine. A aj keď som ju potom už nikdy nevidela, aj tak sme kamarátky na celý život. Každá sme sa o sebe niečo dozvedeli a zistili sme, že v ani jednej krajine nemusia žiť ľudia rovnako. Môžu mať inú kultúru, iné zvyky, iné náboženstvo, úplne odlišnú hudbu a mnoho ďalších iných vecí... a predsa môžu mať k sebe blízko. Azda sa ešte niekedy stretneme. Možno nás čaká ďalšie spoznávanie krajín a možno aj moja indická priateľka Mona Asira.

Nespoliehajte sa na náhodu

Pri pohľade z okna na zimnú prírodu som si spomenul na príbeh, keď žiaci z Anglicka, konkrétne z Londýna, prišli minulý rok na výmenný pobyt do Poľska. Boli medzi nimi aj Mike a jeho najlepší kamarát Peter. Mike bol vyššej postavy, trochu štíhly, mal veľmi výrazné rysy tváre s modrými, úprimnými očami a vlasy vždy učesané smerom dozadu. Zato Peter bol nižší, trochu širší na rozdiel od Mika, v okrúhlejšej tvári mal hlboko zasadené zelené oči, ktoré na slnečnom svetle vyzerali ako malé smaragdy.

Pricestovali do Poľska lietadlom, autobusom sa dovezli do neďalekej, stredne veľkej dedinky, v ktorej boli väčšinou jedno- až dvojposchodové domy, akoby boli vystrihnuté priam z rozprávky. Bola tam aj menšia ubytovňa, v ktorej sa mali zložiť ich učiteľky a jeden učiteľ, ale žiaci mali bývať vo vybraných rodinách. Po chvíli vstúpila mladšia, sympatická pani, pravdepodobne riaditeľka celého tohto kultúrno-poznávacieho projektu v Poľsku. Peter tajne dúfal, že spolu s Mikom pôjdu do tej istej rodiny. Nestalo sa tak. Peter však so svojím menom nepočul Mikovo, a tak zostal trochu sklamaný. Mike mal ísť k nejakej Juliane a Peter k Radoslawe.

Po Petra prišla prvá Radoslawa. Očarujúca dievčina približne s rovnakou postavou ako mal Peter, vlasy mala gaštanovočervené, vzadu zviazané do nevelikého vrkoča. Asi 5 minút po tom, ako opustil vstupnú halu Peter, vošla Juliana. Pohybovala sa ladne ako mačka, s vyššou postavou, ako mal Peter, a okuliarmi vyzerala veľmi múdro. Vlasy mala voľne spustené, farby práve takej ako oči - hnedé. Navzájom sa pozdravili. Komunikovala s ním po anglicky a zaviedla ho k nej domov.

Vonku bolo vcelku slušné počasie, hoci zem pokryla malá vrstva snehu, už sa z oblohy nič nesyvalo. Ako tak svorne kráčali po trochu zamrzutej ceste, na ktorej sa Mike takmer pošmykol, pustili sa do zoznamovacích fráz a ani sa nenazdali, ocitli sa pred nevelikým dvojposchodovým domom, na ktorom Juliana pohotovo otvorila dvere. Dovnútra vošli takmer nečujne. Julianina mama už v malom priestore chodby Mika vlúdne privítala. Pre neho bola určená samostatná izba. Len čo sa Mike zložil, zaviala mu do nosa lákavá vôňa typického poľského jedla. Spať sa im nežiadalo, tak sa po večeri dobrú hodinu rozprávali o všetkom možnom. Až o polnoci ich únava premočila a zahnila do postelí.

Na druhý deň sa zoznámili s miestnou školou. Bola to moderná budova, s novým vybavením a mala veľkú telocvičňu. Po obhliadke sa dvojica stretla s Petrom a Radoslawou a dohodli sa na spoločnom programe. Bolo príjemné, ako sa zvučná poľština miešala ešte s nie veľmi dokonalou angličtinou. Najväčší dojem si cudzinci odnášali z folklórneho predstavenia plného tónov ľudových piesní a pestrofarebnosti poľských krojov.

Nasledujúci deň sa Mike celkom ľahko spriatelil s Julianou. Rozprávali sa po anglicky, pretože Mike nevie po poľsky takmer nič. Rovnako aj Peter s Radoslawou. Dnes majú ísť do divadla pozrieť si folklórne vystúpenie. Bolo to zaujímavé vystúpenie s peknou ľudovou hudbou a typickými poľskými krojmi. A po tom, čo si posedeli v malej reštaurácii, sa vybrali na stretnutie s ostatnými žiakmi a učiteľmi. Odtiaľ sa autobusom premiestnili do neďalekého mesta a obdivovali rušné námestie so zámkom z 18. storočia. Turisti sa nedečkavo tlačili pred preplnenými stánkami so suvenírmi.

Nič však netrvá večne. Deň odchodu ich v zhone akoby prekvapil. Zostal čas na rýchle zbalenie batožín, poslednú výmenu kontaktov, aby konverzácia nikde nezaviazla. Zostali spomienky a vecné konštatovanie o užitočnosti výmenných pobytov. Pomocou nich predsa môžeme spoznávať kultúru rôznych krajín, ich zvyky a jedlá.

A aká náhoda! Patrik tiež pobudol zopár dní v Poľsku. A tiež pozeral, navštívil, ochutnal...

Patrik Mrkvica

Ja a moja kamarátka

Raz som rozmýšľala nad kultúrou na Slovensku. Začala som ju porovnávať s inými krajinami. Pozrela som si obrázky najkrajších európskych miest na internete. Došla som k záveru, že európske štáty majú niečo spoločné. Kultúra nám umožňuje dorozumieť sa medzi sebou. Každého z nás niečo spája. Chcela som zistiť, čo vytvára medzi krajinami pocit spolupatričnosti.

V škole sa zorganizovali výmenné pobyty. Povedala som si, že to je moja šanca! Počas nej zistím, čo nás v Európe spája. Onedlho som sa ocitla v Taliansku, kde som spoznala Sharon. Pochádza z Anglicka a teraz býva v Taliansku. Rozprávala mi, že dva roky bývali s rodičmi vo Francúzku a dva roky v Nemecku. Hneď som si pomyslela, že musí vedieť veľa jazykov a musí veľmi dobre poznať jednotlivé európske mestá. Keď bola príležitosť, opýtala som sa jej, ako to všetko s rodičmi postihali. Ona mi odpovedala: „Ak sú tvoji rodičia cirkusanti, tak postiháš všetko!“ Potom sa dlho smiala môjmu pohľadu. Udivene som na ňu vtedy pozerala. Ja som sa začala smiať tiež. Teda sme sa smiali a smiali. Potom prišla jej mama a opýtala sa jej po taliansky: „Čomu sa smejete?“ Nevedela som, čo jej Sharon povedala. Potom sa na mňa Sharon otočila a po anglicky povedala vetu: „A to ešte nevieš, aké rozmanité sú naše rodinné korene.“ Sharon mi začala rozprávať o jej rodičoch. Povedala mi, že jej mama sa narodila v Maďarsku a najradšej rozpráva po maďarsky. Iba keď musí, tak rozpráva po taliansky alebo po anglicky. Otec sa narodil v Taliansku, ale s mamou sa rozpráva po maďarsky a so Sharon po taliansky. Uvedomila som si, že v tejto rodine sa miešajú rôzne kultúry. Vôbec to nebolo na škodu. Každý z jej rodičov si nesie kúsok zo svojej krajiny v srdci. Navzájom sa obohacujú. Dávajú si to najlepšie, čo si priniesli z vlasti. Aj Sharon povedala, že si z každej krajiny, v ktorej žili toho veľa priniesli. Neboli to len zážitky, ale aj nové jedlá, spôsob zmyšľania a kultúra.

Zistila som, že Sharon a jej rodina majú iné zvyky a spôsob života. Mnohé veci, ktoré mám v našej rodine zakázané, sú v tejto rodine povolené. Jej otec nás raz priviedol na pláž a potom odišiel. Mňa by mama ani otec nenechali na pláži samu. Ale zobrala som to tak, že pláž je u nich ako chodenie do mesta. Úplne je bežné, keď tam chodia deti bez rodičov. Ani som sa nenazdala a už sme boli v mori. Mala som obrovské koleso. Bola s ním celkom zábava, do neho sme sa navliekli obe. Rozprávali sme sa o vlastných životoch. Ja som povedala, že mám mladšieho brata.

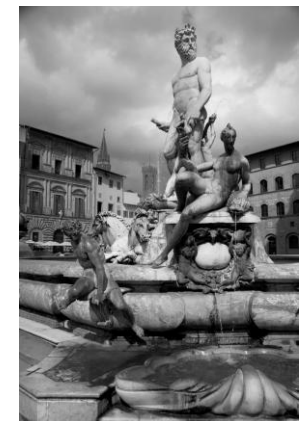
Sharon a jej rodina ma zobrali do Benátok. Je to krásne mesto. Na lodi sme sa plavili po vodných cestách. Bol to naozajstný zážitok! Zobrali ma aj na pravú taliansku pizzu. Bola fantastická! Urobili sme si aj výlet do Ríma. Ani som sa nenazdala a bol tu posledný deň v Taliansku. Tento pobyt mi veľa dal, pretože som sa naučila toho veľa o tejto krajine, o zvykoch tunajších ľudí, o ich kultúre, národných jedlách...

So Sharon sme sa dohodli, že príde k nám na návštevu. Veľmi som sa na ňu tešila. Mama ju chcela poznať, pretože som jej o Sharon stále básnila. Jedného dňa mi prišiel list, v ktorom mi Sharon písala, že ju rodičia privedú k nám. Jej rodičia potom pôjdu navštíviť rodinu v Maďarsku.

Keď sa Sharon zjavila vo dverách, bola som šťastím bez seba. Objali sme sa a ja som ju zoznámila s mojou rodinou. Odviedla som Sharon do izby a nechala som ju vybalit' si veci. Potom som zatvorila dvere od mojej izby a začali sme sa baviť ako šialené. Sharon sa tešila na program, ktorý sme jej pripravili. Tešila sa z nášho jazyka, zdal sa jej veľmi zaujímavý. Dokonca som ju naučila niekoľko slovenských slov. Sharon sme zobrali do Bratislavy, kde sme jej ukázali všetky najvýznamnejšie pamiatky. Bola ohromená. Priznala sa mi, že nečakala takú krásu. Veľmi sa jej páčilo v našom Slovenskom národnom múzeu.

Večer sme sa vždy rozprávali. Pobavilo ma, keď jedla naše bryndzové halušky. Sharon veľmi chutili, nikdy v živote nič podobné nechutnala. Na ihrisku som ju naučila hrať moje obľúbené hry. Keď nastal deň odchodu, napísali sme si na papier všetky sociálne siete, na ktorých sa môžeme spojiť a vymenili sme si aj telefónne čísla.

Po jej odchode mi prišlo ma um, že nezáleží na tom, kde žijeme. Dôležité sú hodnoty, ktoré si so sebou nesieme. Každá krajina v Európe má iné pamiatky a kultúru. Spája nás naša láska k vlastným národom, hodnoty, ktoré vyznávame, láska k rodine...

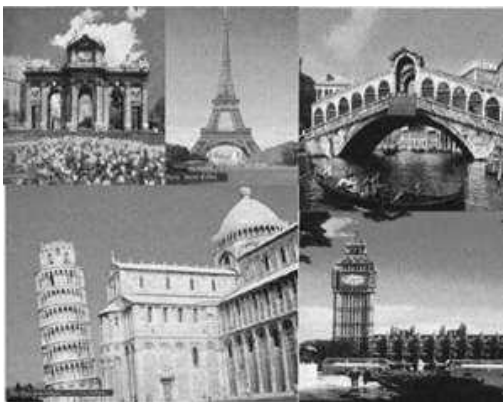
Spojené štáty európske?

Leto. Slnko. Dni ako z kalendára či reklamného plagátu cestovnej kancelárie. Dni ako stvorené na zábavu, nové stretnutia, objavovanie... Poznáte to napätie z očakávania. Tešíte a bojujete sa zároveň. Chcete čosi nové zažiť. Tak ako ja. „Stretli sme sa tu, lebo práve vás vybrali do tohto projektu. Jeho hlavnou myšlienkou sa stalo zblížovanie národov a kultúr. Bavte sa! Užite si pobyt v tomto tábore!“ riekla vedúca tábora. Všetci sa tešili z krásneho dňa. Deti behali, kotúľali sa po tráve, rozprávali sa v skupinkách, chlapci sledovali kožené slnko na ihrisku. Deťom netreba veľa. Stačí chvíľočka a hneď si nájdu kamaráta. Deň sa blížil k svojej polovici. Obed v priestrannej jedálni za obrovským spoločným stolom. Všetci sa navzájom obzerajú, ostýchajú sa, pohľady blúdžia, preskakujú z tváre na tvár. Hlad však víťazí, jedlo chutí všetkým - bez rozdielu.

Chvíľka oddychu na okraji blízkeho lesa. Uprostred sparného dňa sedíme pri vyhasnutom ohnisku. Vidíme si do tváří, pozorujeme sa navzájom. Ticho preruší chlapec s tmavými vlasmi: „Ahojte, som Carlos zo Španielska.“ Menšia plavovlasá dievčina so zelenými očami a jemným hláskom ticho povie, že je Rita z Nemecka. Za ňou sa ozýva: „Ja som Teodor z Rakúska.“ Chlapcovi s nakrátko ostrihanými vlasmi z tváre mu žiaria čokoládové oči. Prichádzajú ďalšie deti. Predstavujú sa, rozprávajú o sebe. Mladá Európa okolo ohniska blízko lesa kdesi na Slovensku. Mladí Európania v lone slovenskej prírody spojení angličtinou, tým novodobým esperantom. Prvé rozhovory. Nesmelé oťukávanie sa. Spoločná téma? Navrhla ju Jess, Írka: „Tak mi napadlo... aké máte zvyky vo vašich krajinách?“ Gregor s hrubším hlasom sa ozval prvý: „Na Štedrý večer dostávame Christmas cracer.“ Preblesne mi hlavou, že uprostred horúceho leta mnohým zide na um vianočné obdobie. Všetci milujeme čas vianočný! „Tak vy v Británii dostanete čosi, čo sa podobá našej salónke!“ vysvetľujem rýchlo. Gregor dopĺňa: „Asi áno, nájdeme si okrem voľajakej drobnosti aj lístoček s typicky suchým anglickým humorom.“ Carlos ožil: „Vianoce! To je veľký sviatok. Tancujeme, oslavujeme! V meste máme živý betlehem. Celým mestom sa nesie hudba. A ako prežívate Vianoce na Slovensku?“ Patrik pokojne hovorí: „Na večeru jeme kapra. Vianoce sú u nás sviatkom rodiny. Ozdobujeme si stromček. Stretávame sa so starými rodičmi, tetami...“ Chloé z Francúzska sa spýtala: „A čo máme spoločné?“ „Myslím si,“ začala rozprávať Adala z Dánska, „že veľmi veľa vecí. Spája nás spoločná história. Z hodín dejepisu vieme, že v minulosti do života európskych národov zasiahli vojny, konflikty, nedorozumenia. My by sme mali byť radi, že v súčasnosti nás chcú politici spájať. Je predsa oveľa lepšie, ak hľadáme to, čo máme spoločné.“ Chloé sa zahľadela na Adalu: „Myslíš, že sa to dá? Môže toľko rôznorodých národov existovať ako jeden spoločný?“ Do rozhovoru sa zapojil Georg: „Áno, všetci veľmi dobre vieme o krvavých konfliktoch, o úsilí jednotlivcov ovplyvniť životy mnohých ďalších ľudí. Každý jeden národ si nesie aj akési čierne body z histórie. My by sme sa mali z dejín poučiť. Poznáte niekoho, kto by si želal vojnu či ozbrojený spor? Ľudí trápia mnohé veci. Ja a moji najbližší však chceme žiť v pokoji, pracovať, chodiť do školy, cestovať, tešiť sa zo života.“ „Skvelé by bolo,“ dodal Carlos, „ak by sme si pomáhali. Spojenú Európu by tvorili jednotlivé krajiny s vlastným úradným jazykom, so svojou jedinečnosťou, so svojou kultúrou. Ved' nemôžeme sa usilovať byť vo všetkom zhodní. Rovnakosť by znamenala to isté, ako keby sme sa všetci obliekli do uniforiem. Zabudli by sme na vlastnú výnimočnosť...“

Sme mimoriadni. Sme neobyčajní. Uvedomovala som si to aj počas toho leta. Z neho mi zostali príjemné spomienky. Farebné fotografie navodzujú jedinečnú atmosféru nezvyčajných stretnutí. Ale... ako bude vyzerat' Európa o pár rokov, keď sa zo mňa stane dospelák? Nezabudneme na vlastnú výnimočnosť?

Patrícia Hájková

Tu sme doma

Záhorie. Malebný kraj za Malými Karpatmi.

Tu sa presýpa zlatistý piesok, vo vetre sa nakláňajú vysokánske borovice, dedinky a mestečká sú ako na dlani. Keď však podrastiete, chcete sa pozrieť aj za tie zelenkasté kopce. Tak i ja. Pochodil som po Záhorí s tatkom bežcom, mamkou učiteľkou, dedkom i babkou. A potom sme sa vybrali spoznávať zvyšok Slovenska. Spoznali sme Turiec, Tatry i Košice. Očarení prírodou i úprimnosťou ľudí sme prebrázdili Slovensko krížom-krážom.

Najviac na mňa zapôsobila návšteva Oravy. Kam sme sa zvrtili, cítili sme prepojenie minulosti so súčasnosťou. Pripadalo mi to ako otvorenie živej učebnice dejepisu aj literatúry. Slanický ostrov má pre našu rodinu zvláštny význam. Môj tatko tu má svoje korene. Z rodnej dedinky mojej babky Danky však zostal len malý fliačik zeme, pôvodne vršok, ku ktorému smerovali kroky Slaničanov vo sviatočné chvíle. Dnes sa k ostrovu dostanete len loďou. Pri plavbe za jasného počasia pozorujete Babiu horu, vnímate odtiene zelenej farby okolitých lesov, sledujete prekáranie sa vtákov hniezdiacich na Vtáčom ostrove.

A potom sme so zvláštnymi pocitmi vkročili na ostrov. Ocitli sme sa v kostolíku, kde aj moji prastarí rodičia šepkali modlitby, premýšľali o svojich skutkoch, vyslovovali túžby. Na zostatkoch náhrobných kameňov sme lúštili napísané priezviská. Viaceré sme poznali, veď mnohí Slaničania hľadali nový domov na Záhorí. V kaplnke sme si pripomenuli i azda najvýznamnejšieho slanického rodáka - Antona Bernoláka. Staručké fotografie zachytávali jeho rodný dom. Mama hned prepojila Oravu so Záhorím. Pripomenula mi malý domček v Borskom Mikuláši. Odtiaľ zasa pochádzal básnik píšuci bernolákovčinou - Ján Hollý. Krížová cesta, nad ktorou šumí lístie mohutných stromov, sa končí na brehu ostrovčeka. Vlnky pokojne obmývali brehy. Voda ukryla domy, cesty k nim. Núti nás však i premýšľať. Veru - Orava skutočne pripomína učebnicu. So životom prostých ľudí v minulosti sme sa zoznámili v Zuberco - Brestovej pod hrdými Roháčmi. Oravský zámok vypovedá zasa o živote šľachty. Videl som ho v knihe i na pohľadnici, no nikdy by som si nepomyslel, že pohľad naň i z neho je taký úchvatný. Tešili sme sa na prehliadku hradu. S nosmi prilepenými na sklo vlaku - Oravky, sme čakali, kedy sa pred nami vynorí velikán na brale. Skutočnosť prekonala naše očakávanie. A potom ten pohľad do údolia: pod hradom sa kl'ukatí cesta, od stuhy rieky sa odrážajú slnečné lúče, vláčik sa z výšky podobá na oranžovú lienku.

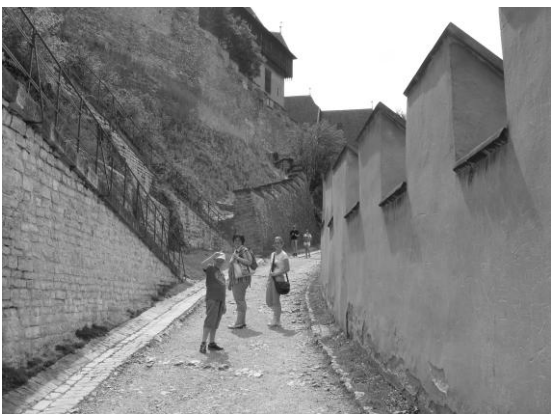
Práve ten pohľad sa mi vybavil vo chvíli, keď som stál pod zámkom vo Vranove nad Dyjím. Na mohutných skalách sa týči stavba s vežami, kaplnkou, opevnením, najviac sa vyníma sála predkov. Nad hladinou rieky nízko lietajú lastovičky. My kráčame strmou cestičkou zvanou Kozí stezka až k zámku. A z vrchu vidíte rieku poskakujúcu medzi kameňmi, husté lesy, pekné mestečko aj v diaľke zrkadlo vodnej hladiny priehrady.

Na tento pohľad som si spomenul pri návšteve Karlštejna. Ocitnete sa len zopár desiatok kilometrov za Prahou. Opäť úžasná rieka, Berounka, nádherná príroda, hlasný vodácky pozdrav ahoj... a nad krajinou sa hrdo po stáročia vypína hrad.

Stojím pri rieke Visla v Krakove. Nad dávnyim mestom i vodným tokom sa čnie symbol poľských dejín. Wawel. Netreba k nemu kráčať do takých výšav ako na hrad Oravský či český Karlštejn, no v mnohom ich pripomína. Alebo ony pripomínajú Wawel?

Chodíme po hradoch, zámkoch, múzeách. Dozvedáme sa o vlastnej histórii i dejinách našich susedov. Zistujeme, že sme k sebe mali blízko v minulosti. Blízko máme k sebe aj v súčasnosti. Aspoň tu - v srdci starého kontinentu určite. Nepotrebujeme ovládať vzdialené jazyky. Nemusíme cestovať desiatky hodín. Hoci sme inej národnosti, tu sme doma. Sme súčasťou Európy. Sme Európania.

Martin Haba

Na ceste na Karlštejn v sparnom letnom dni...

...pohľad na zámok, čo sa vypína nad riekou Dyje

...a v poľskom Krakove

Jazyk, ktorým môžeš kričať o pomoc

Všetko sa to začalo jedného nie tak obyčajného dňa v blízkom mestečku Brama, v mestskej nemocnici na pôrodníckom oddelení, kde sa v čase doobedia narodilo malé dievčatko menom Janka. Janka pomaly rástla, a tým sa kopili aj jej vedomosti. Už v dvanástom roku jej života bola veľmi inteligentné dievčatko. Nielen Jankini rodičia boli na ňu veľmi pyšní, ale aj všetci v okolí ju tajne obdivovali, priam vebili jej múdrosť. Na povzbudenie do ďalšieho vzdelávania za celý ten úspech, ktorý dosiahla, jej rodičia darovali dvojtýždňový pobyt v európskom medzinárodnom tábore v Taliansku.

A tak sa Janka v jedno slnečné sobotné ráno ocitla aj s rodinkou na peróne železničnej stanice, odkiaľ ju rýchlik odvážal do tábora s medzinárodnou účasťou. Na mieste príchodu ju v Taliansku čakala pracovníčka tábora. Nebola síce Slovenka, ale Janke to vôbec neprekážalo, lebo obidve boli zbehnuté v konverzácii po anglicky. Problém komunikácie sa neobjavil. Gina zaviedla Slovenku k chatke s číslom osem. Janka horela nedočkavosťou zoznámiť sa s dievčatami čo najskôr, dúfajúc, že medzi nimi budú aj nejaké Slovenky. Otvorila prudko dvere a množstvo úst ju pozdravilo veselým hello. Dni ubiehali a priateľstvo účastníkov z rôznych kútov Európy nevedomky silnelo.

Jedno ráno sa celá skupinka dievčat z chatky osem vybrala aj s Ginou k obrovskému jazero s krištáľovo čistou vodou. Jazero obklopoval hustý les. Všetko prebiehalo podľa plánu. Na obed si opiekli chutné špekáčiky a po dobrom jedle zažívali v dlhom rozhovore, neskôr i pri hrách. K večeru sa ozývali melódie v rôznych jazykoch. Slniečko sa pomaly lúčilo s výletníkmi a Janka s mladšou kamarátkou Emmou túžili po pohľade na les, do ktorého sa chystalo unavene zapadnúť. V priateľskej debate si ani neuvedomili, že ich pokrylo rúško tmy. Zneistili. Cestu naspäť však nenašli. Ľakali sa každého tieňa, každého zvuku. Emmka vypustila aj nejakú tú slzičku. Kým dve stratené duše blúdili pomedzi stromy a stávali sa čoraz viac bezradnejšie, Gine aj ostatným dievčatám vírili v hlavách obavy, či sa Janke a Emmke neprihodilo niečo nepríjemné. Po hodine zúfaleho vyčkávania padlo rozhodnutie: „Ide sa do lesa!“ Vybavené baterkami a mobilnými telefónmi začali pátranie na vlastnú päsť. Tma zosadla až na zem. Rozdelili sa do skupín a kadiaľ stúpali, označovali si cestu modrými stužkami. Ozývalo sa hlasné volanie, ktoré sa striedalo s hrobovým tichom, keď načúvali nejakej odozve. Bezradnosť ich unavovala. A tu zrazu vzlyky! Utekali, ako len vládali, za zvukom. Svetlo baterky nasmerovalo k stromu, kde plakalo veľké kľbko nešťastia. Na kmene jedle - ochrankyne chýbal iba nápis: Straty a nálezy. „Akcia pátračov ukončená,“ zavelila Gina. Strach vystriedalo tuhé, vzájomné objímanie. Po výdatnom oddychu nastalo školenie pre všetkých účastníkov stretnutia o nebezpečenstve pohybu v lese. Janka a Emmka sľúbili, že takú hlúposť, akú urobili, už nikdy nezopakujú. Chyba-nechyba, jasné je nasledovné. Byť členom európskej rodiny sa oplatí. Navyše je úžasné ovládať angličtinu, teda jazyk, ktorým hovorí takmer celý svet a ktorým môžeš kričať o pomoc.

Adam Bystroň

Za čarom európskej kultúry

Európa sa zjednocuje a štáty európskej únie majú veľakrát nielen spoločnú históriu, dejiny, ale aj kultúru. Má však aj svoju kultúrnu rozmanitosť, ktorú treba chrániť pre ďalšie generácie a snažiť sa ju rozširovať a prezentovať ďalej. Jednou z takýchto príležitostí spoznať rôznorodosť a krásu európskej kultúry sme mali možnosť sledovať v máji minulého roka v Prahe. Práve v Prahe, ktorá je sama kultúrnou perlou Európy. Na tomto mieste mohli diváci sledovať kultúrne vystúpenia z viacerých európskych krajín. Boli medzi nimi Česi, Rakúšania, Španieli, Gréci, Slováci, Íri aj Chorváti. Celé podujatie sa v Prahe tešilo neuveriteľnému záujmu nadšených divákov.

Hlavný program otvoril pražský chlapčenský zbor Schola Gregoriana Pragensis s krásnou gregoriánskou piesňou. Po nich nastúpilo lahodné vystúpenie Rakúšanov. Táto krajina sa predviedla krásnym valčíkom s tanečníkmi viedenského baletu. Dievčatá boli odeté do vznešených ľahučkých šiat smotanovej farby a spolu s tanečníkmi vyžarovali tajomný pôvab. Diváci sa tak mohli preniesť aspoň v mysli do rakúskej metropoly a cítiť sprostredkované jej mocnú atmosféru. Po ich vystúpení silný potlesk nabitý emóciami nemohol utíchnuť. Nadišiel čas predstaviť teplé Španielsko a prítomní sa stali súčasťou impulzívneho a vzrušujúceho flamenca. Rozmarná tanečnica v krvavočervených šatách zvädzala svojho tanečníka a kastanety v jej rukách len umocňovali tento čarovný moment. Na konci vystúpenia si diváci popri silnému potlesku vyžiadali ešte tanec na prídavok.

Zabudla som však spomenúť, že nielen vystúpenia tanečníkov a hudobníkov z jednotlivých krajín reprezentovali európske krajiny. Návštevníci mali možnosť navštíviť nespočetne veľa stánkov so suvenírmí a typickými predmetmi a ochutnať jedlo tých najšikovnejších kuchárov jednotlivých krajín. A tak sa v povetrí miešali vône slovenských halušiek, francúzskych syrov, chorvátskej pleskavice či torty s tradíciou Sacherovej rodiny. Návštevníci mužského pohlavia si nenechali ujsť čierne pivo z Íska, ale ani výborné pivo z Plzne.

Po očarujúcom a vzrušujúcom vystúpení Španielov, prišli na rad Slováci. Obraz života našej krajiny ponúkli vychýrení tanečníci z Lúčnice. Ich vystúpenie bolo plné energie, radosti, smiechu a mladosti. Pôsobivá ľudová hudba a ľudové tance nadchli divákov a v ovzduší sa vznášalo nadšenie z tohto vystúpenia. Slovenské devy z Lúčnice rozdávali všade naokolo úsmev a lásku k tancu. Ich roztancovaná energia dokonca donútila niektorých divákov tiež sa vyzvrtať pod pódium. Bolo cítiť, že ľudia sa majú k sebe akosi bližšie a že im neprekáža, keď ich sused na vedľajšej stoličke hovorí rečou, ktorej oni nerozumejú. V takýchto chvíľach si človek povie, že práve preto majú takéto podujatia význam a sú obohatením pre nás všetkých. Po rezkých slovenských vykrúcaniach nasledovala krátka prestávka a diváci sa mohli znova ponoriť do jedla a pitia. Zrazu bola počuť hudba a na scénu nastúpili írski tanečníci oblečení v čiernom. Ťažko opísať toto dych vyrážajúce vystúpenie. Niečo podobné som zažila na vystúpení Lord of the dance. Írsky hudba zrazu pulzovala v divákoch a oni len neveriacky krútili hlavami, čo títo tanečníci dokázali robiť s nohami. Nečakaný záver festivalu patrilo domácejmu folklórnemu súboru, ktorý na veselú ľudovú melódiu ponúkol rytmickú polku.

Celé podujatie, ktoré sa konalo pod záštitou Európskej únie, bolo divákovi ušité akoby na mieru a ja len dúfam, že sa v budúcnosti bude opakovať niekde v inom krásnom meste. Kultúra svojím dychom stmeluje európske národy, hoci sa nám to ani nezdá, ozdravuje bohatú kultúru ľudstva. Nič však nie je automatické. Kultúre sa treba venovať a treba jej poskytnúť priestor.

Sára Prelcová

Pohľady na Prahu - foto K. Habová

Lyžiarsky výcvikový kurz Déreerky

Mnohí si nevedia predstaviť pravú zimu bez lyžovačky. I u nás v škole má lyžiarsky výcvikový kurz tradíciu. Ten tohtoročný sa konal v dňoch 19. 1. - 25. 1. 2013 v lyžiarskom stredisku Jasná Nízke Tatry v Hoteli Liptov. Na lekciách lyžovania sa zúčastnili začiatočníci, ale aj tí zdatnejší lyžiari z tried 6. - 8. ročníka. Celkovo ich pani učiteľky Mgr. Zuzana Roššová, Mgr. Zuzana Kosohorská a inštruktori Ing. Peter Beleš a Ing. Danka Belešová napočítali 28. V prípade zranenia bola k dispozícii aj zdravotná sestra Martina Červeňová. Žiaci zvládli pod dozorom skúsených odborníkov základné prvky zjazdového a carvingového lyžovania. A veru - po niekoľkých hodinách základov lyžovania sa stali začiatočníci rovnocennými partnermi skúsenejším spolužiakom. Decká spoločne aj oddychovali: venovali sa rôznym hrám i spoločenským večerom.

1. Havlíková L.	33,83 s
2. Pálka B.	27,44 s
3. Beleš F.	26,92 s
4. Hurtová K.	26,46 s
5. Prošeková B.	27,27 s
6. Slobodová H.	31,65 s
7. Konečný L.	32,41 s
8. Ďurďovičová V.	28,30 s
9. Frýbert D.	31,52 s
10. Melich M.	32,22 s
11. Šegedová B.	34,53 s
12. Klamová N.	31,20 s
13. Prelcová S.	31,50 s
14. Išpoldová S.	35,48 s
15. Paľková M.	37,06 s
16. Paľková L.	35,39 s
17. Havlíková S.	36,29 s
18. Režný P.	30,46 s
19. Červeň J.	33,06 s
20. Molitorová N.	33,05 s
21. Kanichová V.	37,13 s
22. Sedláčková S.	37,84 s
23. Herdová T.	35,83 s
24. Richterová S.	31,34 s
25. Filipová T.	41,49 s
26. Temerová R.	35,49 s
27. Horňáková M.	38,00 s
28. Gajdár L.	41,21 s

Umiestnenie podľa družstiev:

1. družstvo:

1. miesto: Hurtová K. (26,46 s)
2. miesto: Beleš F. (26,90 s)
3. miesto: Prošeková B. (27,27 s)

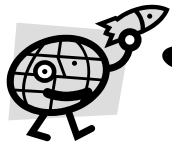
2. družstvo:

1. miesto: Režný P. (30,46 s)
2. miesto: Klamová N. (31,20 s)
3. miesto: Prelcová S. (31,50 s)

3. družstvo:

1. miesto: Richterová S. (31,34 s)
2. miesto: Temerová R. (35,49 s)
3. miesto: Herdová T. (35,83 s)

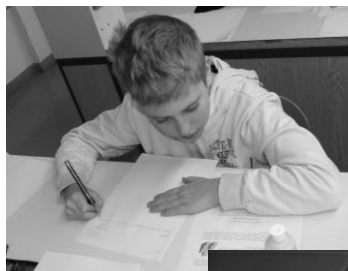
Geografická olympiáda

Déerka vo štvrtok 7. februára hostila okresné kolo Geografickej olympiády v priestoroch našej školskej jedálne. Úspešnými riešiteľmi z našej školy sa stali Laura Mozová (I. kategória) a Tamara Herdová (kategória H). Okrem súťažného napätia prežili účastníci olympiády aj jedno prekvapenie - prišiel ich povzbudiť aj pán Dušan Čaplovič, minister školstva.

Matematická olympiáda

V stredu 23. 1. 2013 sa v ZŠ na Záhoráckej ulici v Malackách stretli žiaci 5. a 9. ročníka, ktorých spája záľuba v matematike. V okresnom kole matematickej olympiády medzi piatkami v tomto školskom roku kraľujú naši žiaci Maroš Studenič a Samuel Švarc. Získali plný počet (osemnásť bodov) a s ním i prvé miesto. Laura Mozová sa umiestnila na striebornej priečke so štrnástimi bodmi. Osemnástimi bodmi si deviatak Daniel Kuklovský zabezpečil rovnako výbornú druhú priečku. Blahoželáme!

Dejepisná olympiáda

5. 2. 2013 sa v CVČ uskutočnilo okresné kolo 5. ročníka Dejepisnej olympiády. Naša škola mala zastúpenie v každej kategórii. Medzi deviatakmi sa úspešnou riešiteľkou stala Patrícia Dobrovodská ziskom 64 bodov. Medzi ôsmakmi v kategórii D sa nestratila Veronika Bartalská a získala striebornú priečku. Budeme jej držať palce v krajskom kole! Siedmakov zastupovali dvaja žiaci: Adriána Dunárová a Lukáš Peťko. Adriánka sa umiestnila na tretom mieste, Lukáš je úspešný riešiteľ. Veľmi dobre sa darilo aj šiestáčkam: Lenka Končeková stratila len jeden bodík na víťazku, Hanka Slobodová je úspešnou riešiteľkou.

Všetci venovali príprave nemálo času, veď sa museli popasovať s náročnou témou Slovenského národného obrodzenia - od pôsobenia J. I. Bajzu a A. Bernoláka po hodžovsko-hattalovskú jazykovú reformu).

Biologická olympiáda

6. 2. 2013 sa v CVČ uskutočnilo okresné kolo 47. ročníka Biologickej olympiády - kategória C. V ňom sa stretli dve žiačky 9. A. Katarína Dospivová získala 1. miesto, Lucia Drábková sa umiestnila na striebornej priečke. Blahoželáme - a držíme palce v krajskom kole!

VALENTÍN.

Čo symbolizuje 14. február?

Ja myslím, že to už dávno každý z nás vie. Uvažovala som, aký má význam Valentín pre ľudí ako ja. S nikým nechodím a ani nepredpokladám, že od niekoho dostanem čokoládu alebo kvet. Valentín je tiež americký sviatok a množstvo ľudí ho neuznáva. Ale späť k tomu, na čo som prišla. Prišla som na to, že Valentín má pre mňa momentálne iba jeden duchaplný význam. A to ten, že je to tematický sviatok. Je tu však ešte jedna vec, ktorú by som nazvala valentínskym snom...

Valentínsky sen

Podľa mňa má každá baba právo na minimálne jeden taký. Môže to byť predstava - rande s vysnívaným princom alebo niečo zaujímavejšie. Čím bláznivejšie, tým lepšie. Nie je to vyslovene sen. Je to predstava, ktorú si vymyslíme počas dlhej chvíle alebo len krátky príbeh, ktorý nám prebehne hlavou, keď uvidíme niekoho, kto sa nám páči. Avšak, nie každý verí na lásku na prvý pohľad. Úprimne? Ani sama neviem, či na ňu verím ja. Lásku na prvý pohľad býva najobľúbenejšou témou fotorománov z dievčenských časopisov. Existuje však aj v skutočnosti? Podľa niekoho áno, podľa niekoho nie. Skoro vždy je však hlavnou myšlienkou valentínskeho sna.

Tematika

Čo si obliecť na Valentína? V skutočnosti je mi to skoro jedno, ale mám rada tematické sviatky. Nútia ma rozmýšľať nad tým, ako sa im prispôbiť. Tentokrát som vsadila na srdiečkové doplnky a valentínske nechty. A mám aj typ. Na tie nechty som našla síce iba jeden tutorial, ale celkom ľahký a pekný. ♥

Pripravila: Ivana Dingová ♥♥♥

Náhrdelník šťastia

Potrebuje:

koráliky Rokajl, predĺžovacia retiazka, spojovací krúžok, klasické zapínanie, drôtik, pamäťový drôt, ketlovacie kliešte, štikacie kliešte

Postup: S kliešťami si odstrihneme drôt a navlečíeme päť korálikov Rokajl. S nimi spravíme malú slučku a párkrát zatočíme drôtikmi, aby sme koráliky upevnili. Spravíme to ešte aspoň šesťkrát, vždy s kamienkami inej farby. Dokopy nám vznikne jedna vetvička. Potrebuje aspoň štyri vetvičky. Znovu si odstrihneme dlhý drôtik a vytvárame ho do tvaru kolieska. Na konci vytvárame malú slučku, na ktorú pripevníme klasické zapínanie. Potom všetky štyri vetvičky pripevníme na hotovú retiazku z drôtika. Postup si môžete pozrieť na webovej stránke www.akosatorobi.sk.

Dominika Juračková a Tereza Landlová

Pohl'ady na Záhorie

To čarovné Záhorie

To čarovné Záhorie,
miesto môjho rodiska.
Bráni ho pohorie,
má mohutné skaliská.

Borovicové lesy
tu borový obor chráni.
Diviaky i srnky
pasú sa na stráni.

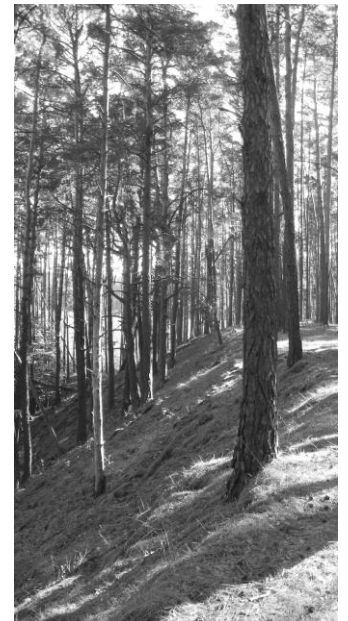
Lúky plné kvetov,
v lesoch mnoho húb,
v rybníkoch veľa kaprov -
chytá ich rybár Zub.

Každá obec -
iný kraj.
Piesní kopec -
tu je raj!

Krásna to zem,
pre človeka maličká,
ale teraz s pravdou sem -
nezmestila by sa do malíčka!

Záhorie som si pochválil,
krásny kraj, v ktorom bývam.
Ešte si sem nezablúdil?
Tak ťa teraz doň pozývam!

František Beleš
PREČO MÁM RÁD SLOVENČINU,
PREČO MÁM RÁD SLOVENSKO

Pohl'ady na Záhorie
- foto A. Cvečková,
K. Habová

Záhorácke cha-cha-cha

V Bratislave pribrzdí Francúz na
parádnom aute pri okoloidúcom
Záhorákovi, otvorí na aute okienko a
pýta sa: „Parlevú franséž?“
Záhorák mu ukáže rukou vľavo a
hovorí: „Pár levú je hentam, ale odkál
ty víš, že já sem Francek?“

Jeden Záhorák nastúpil na Hlavnej stanici do taxíka. Taxikár sa
ho pýta kam to bude. Záhorák na to: „Enem mja vozte!“
Tak sa vozili po celej Bratislave a keď už toho mal taxikár dost' vrátil
sa s ním na stanicu a povedal sumu: „Bude to 100 eur!“
Záhorák mu podal 50 eur. „Hovoril som, že to bude 100 eur!“ rozčúliť sa
taxikár. Záhorák na to: „No a co sceš, ty sas' nevézel?“

Viete, ktorá je na Záhorí najkratšia veta?
No predsa: Éééé?
A viete, čo to znamená?
No predsa: Prosím Vás, mohli by ste mi to
zopakovať - nerozumel som.

KARNEVAL

Tradičným významným podujatím v našej škole je KARNEVAL. V tomto roku sa konal vo štvrtok 7. februára. Oblečenie zmenili deti, pani učiteľky, vychovávateľky, ba aj naša jedáleň. Všetkému velil úžasný šašo, vlastne DJ Leo, ktorého sprevádzali zvieratká. Princezná, farmár, motýličky, športovci, kovboji, potápač, kuchár... tí všetci tancovali, smiali sa, prežívali napätie počas žrebovania tomboly, čakali na vyhodnotenie najzaujímavejších masiek. Odmenená bola nápaditá maska z každej triedy...

Zaujímavé stretnutie princeznej, víly, piráta a potápača...

...a kto si pamätá na Majstra N? Viete, kto je Majstrom N v našej škole?

A pani učiteľka ako nadšená fanúšička...

Bolo to na jednotku! No všetko má svoj začiatok i koniec - tak do videnia o rok!